

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

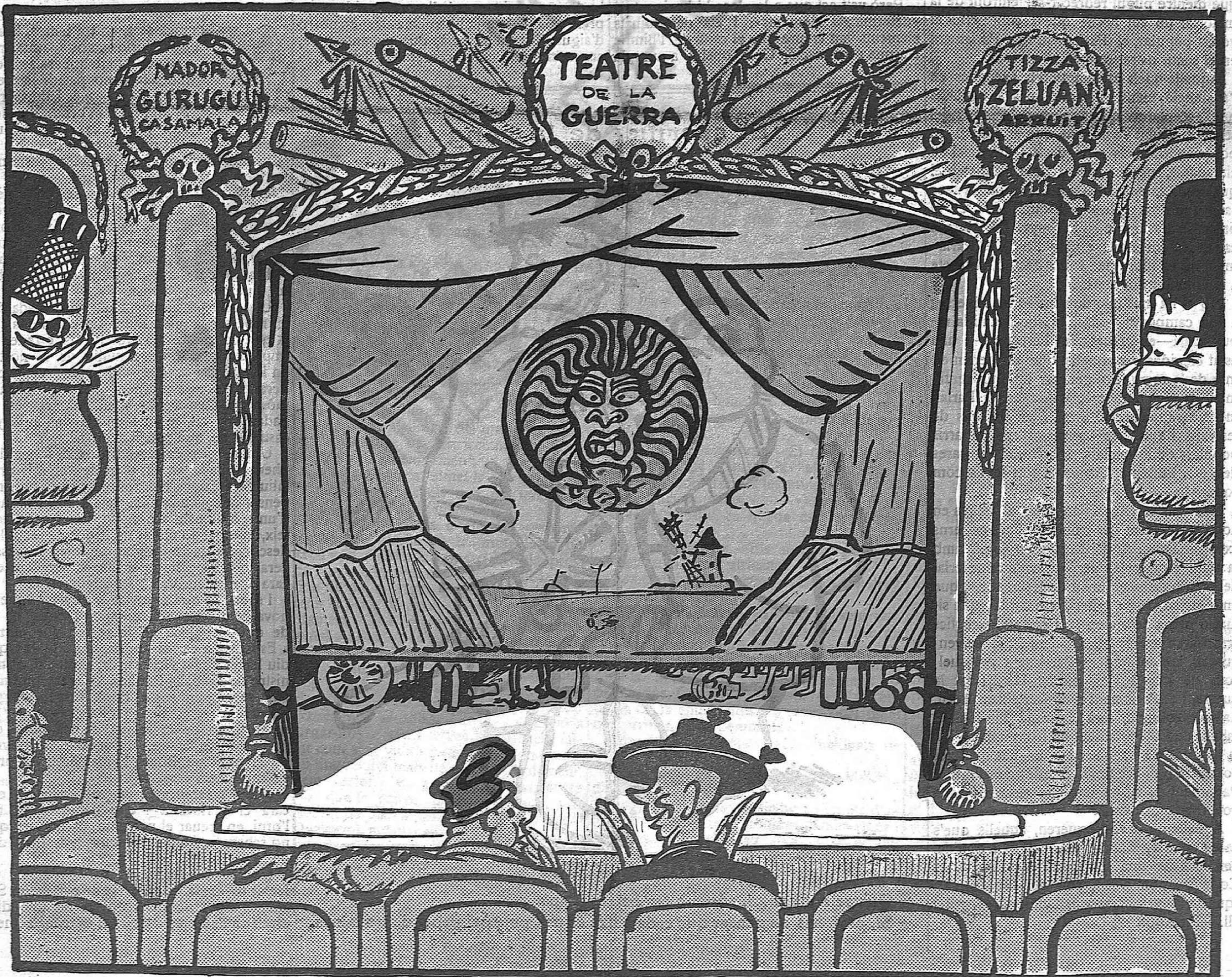
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

ESPECTADORS DE DRAMA

-No aplaudeixi gaire, que tot just han fet el primer acte.

-Ah, sí?... Doncs miri, m'ha agradat tant, que ja voldria que fos acabada tota l'obra.

La sessió patriòtica

Ja estan obertes les Corts! Els diaris que van curts d'original compten altra vegada amb el reforç de les tres o quatre columnes quotidianes de les ressenyes del Senat i el Congrés. Atò estalvia molt original d'aquell que a les impremtes en diuen original de recurs.

El públic les llegeix poc les llonganisses de les ressenyes parlamentàries. Les troba poc gustoses, i a més l'enfiten. Generalment, les més llegides són les que parlen d'escàndols i d'incidents personals. El país segueix les sessions de les Corts amb l'esperit del rúblic de les places de toros.

Diu que ara hi ha espectació per l'obriments de les Corts. Espectació? Deu haver-hi espectació, en tot cas, entre els professionals de la política madrilenya, i potser entre els massers de les Cambres. Al nostre voltant no notem cap mena d'espectació.

Més aviat notem un temor: el de la probable sessió patriòtica. Existeix, en efecte, el perill d'una sessió d'aquesta mena. Pot provocar-la un discurs de Maura, o un discurs de La Cierva, o un discurs d'Alcalá Zamora, o qui sap si un discurs de Lerroux. Aquesta sessió temuda està avui en el ambiente, com diuen en castellà.

Que ens estalviïn, si pot ésser, aquesta sessió. Patriotisme tant com vulguin. Sessió patriòtica, no. Si no ens volen creure, i la sessió patriòtica vé, renunciarem a llegir-la en els periòdics. A despit de totes les brillants victòries, el nostre poble no està per brocs.

El Parlament Senyaleu-los amb el dit

El cinquanta per cent dels electors espanyols, no voten. De l'altre cinquanta per cent, la meitat vénen el seu vot. El Parlament sortit d'aquesta indiferència i d'aquesta venialitat, no pot representar la voluntat nacional.

I no obstant, malgrat les majories nascudes de la corrupció, malgrat no estar compostes, ni majories, ni minories—al menys les dinàstiques—per representants de doctrina o de sentiments d'opinió, el Parlament és l'únic orgue de deliberació nacional, perquè mentre pugui redreçar-se, enfront de la majoria, un sol home que reculli i cridi el voler popular, el Parlament serà Parlament en el sentit de representació nacional.

Aquells que's mantingueren excèptics en l'abstenció, mentre l'elecció durava, i aquells que acceptaren el premi per la venda del seu vot, deuen veure avui que el ciutadà no pot abandonar els seus drets i l'exercici de ciutadania, perquè pot arribar un dia en el qual aquesta dejació li costi sang de la seva sang i dolors d'ànima. Aquest dia, és el present dia tràgic d'Espanya. Al Marroc cauen les joventuts espanyoles, i el Parlament no és lliure per a una decisió, subjecte a la voluntat ministerial.

No hi ha més que dues minories adverses a una campanya a fons, la socialista i la republicana—exceptuat En Lerroux—i han estat elegides per aquells que mantenen en mig de la corrupció general un pur sentiment de viva democràcia. Ara, en el Parlament, seran la secció fiscal, i, en els fons de les valls, i a les muntanyes, i en els barris populars de les ciutats, sospiraran els pares dels que lluiten a l'Àfrica: Si tots fossin com aquests!

Com ells serien, si no tots, al menys en nombre suficient per a oposar-se als governs expansionistes. Aquests podrien jugar amb la vida espanyola, però la vida ministerial dependria de la voluntat de les minories que imposarien el seu criteri, o crearien una situació plena de violència. Però els excèptics arronsaren les espatlles, els infeliços se vengueren, creient que el Parlament era quelcom de llunyà i d'ineficac. Ha arribat la guerra, i el Parlament es converteix en àrbitr. La seva voluntat, serà llei—diu En Maura, sabent que el Parlament no té voluntat.—I si la tinguéis? I si en ell hi hagués qui fixés l'orientació del drama? Si estés constituït el Parlament de tal manera que decretés l'alta governació de l'Estat?

Aquells que s'abstingueren, aquells que's varen vendre, tindran avui el fill a Melilla. Senten a dir que les Corts decidiran, i les Corts no són d'ells, són del Govern. En aquell vot venut, anava, també, la sang del fill. —PARADOX

ls nostres llegidors ja deuen saber el que va passar a Vic, fa quinze dies. N'hi ha algú que no ho sap? Doncs ho explicarem en quatre paraules.

A Vic va passar que uns Orfeons de la comarca celebraven un festival a la Plaça de Toros. I al final—el lloc s'ho duia,—hi va haver *corrida*, fora de programa. El públic, abans d'acabar-se la festa, va demanar que's cantessin *Els Segadors*. Els orfeonistes, que ocupaven l'empostissat alçat al *redondel*, començaren a cantar l'himne, chorejats per gran part del públic.

Però ve't aci que a la plaça hi havien anat «determinats elements». I els determinats elements van creure que el cant de l'himne era una provocació. Com obeint a un pla

preconcebut, tregueren les eines i assaltaren l'empostissat. Cops, crits, protestes i indignació. La plaça, que estava plena d'homes, dones i criatures, va quedar buida en un moment. Una mica més tard, els incidents es repetiren al carrer. Passava per davant de cert edifici un automòbil amb orfeonistes, i aquests van ésser agredits a trets. A l'estació del carril tornà a sentir-se el cant d'*Els Segadors*, i els incidents es reproduïren. Baixes: una pila de paisans contusionats i dos ferits d'importància.

Tractant-se de «determinats elements», no pot confiar-se en una satisfacció als atropellats. Qui gemega ja ha rebut. Tampoc cal perdre el temps en gestions i protestes que han d'ésser inútils. Però creiem necessari remarcar el cas d'uns regidors de Vic—els radicals i els tradicionalistes,—que van telegrafiar al governador civil expressant la seva adhesió als determinats elements amb ocasió dels lamentables successos.

Aquests, aquests de l'adhesió són els qui fan un paper més trist i més baix. Hi ha *moros amigos*. També hi ha *catalanes amigos*. La cosa que més ens ha indignat en això de Vic és l'adhesió d'uns que són catalans i vigatans. A aquests cal senyalar-los amb el dit.

FULMEN

La vida impossible

No n'hi havia prou amb que totes les coses de menjar i de beure costessin un ull de la cara. Per a fer la vida més difícil, ens donen dolentes les coses de beure i de menjar.

Malgrat totes les taxes, la llet de cabra la paguem a pesseta i vint el litre. El litre hem dit? Si la prenem a les cabres del carrer ens hi donaran mig porró d'espuma; si la comprem a la lleteria ja hi trobarem mig porró d'aigua. El resultat serà, que pagant-ho bé, creurem nodrir-nos i caurem de debilitat.

En aquest temps sembla talment que les gallines de les masies no ponguin. Un ou fresc no's troba ni pagant-lo a preu de radium. Tant és que compreu als colmadors com a les pagueses; pagueu-los al preu que volgueu que sempre us donaran els ous de la mateixa procedència: d'aquesta porqueria de cambres frigorífiques que guarden els ous, però no'ls conserven. Al trencar un ou per a beure, el rovell ja surt barrejat amb la clara amb regust tot plegat de boill. Allò, que creieu un aliment, enlloc de transformar-se en unes quantes calories pel vostre organisme, vos produeix un mal de ventre tan agut que no se us aguanta res al cos.

El tocino ja és car a tot arreu, però per a menjar-lo de confiança, preferiu pagar-lo encara una miqueta més car i el compreu a una pagesa que us el porta de Vallromanes o de Torrentbó. Després resulta que és de Llinàs, i a la botifarra que tireu a l'olla hi ha vaca tísica, gat rabiós, rata enverinada, ase cansat... de tot, menys tocino. I no podeu queixar-vos de que no sigui porc, perquè més porc que allò que us venen...

Abans el pa tenia bon gust perquè el feien de farina; avui, us hi donen les mongetes averiades de l'Allende. La carn i el peix tenen un bany de niavelina. El vi de les tavernes no és fill de cap raim. Fins els sabrosos bolets ja no surten del bosc engendrats per les pluges i el sol, sinó d'un femer i unes combinacions químiques que'ls fabriquen al dia.

L'alcalde de Cork va viure vuitanta dies sense menjar. Els barcelonins fem més: vivim anys i anys menjant.

I això sí que té mèrit, amb les menes d'aliments que'ns donen.

JEPH DE JESPUS

La veu del bon sentit

rança serà, en tot temps, la nació gloriosa, que nosaltres, essencialment liberals i demòcrates—no pas de la mena d'En Romanones i En Garcia Prieto, no fem bromes!—alçarem mil voltes per damunt dels nostres caps. El poble de la nostra admiració i del nostre entusiasme. La terra dels nostres anhels més sentits.

La devoció que per França sentim, no ens priva de tenir als francesos, individualment considerats i salvades les naturals excepcions, per una colla de ximplers. Tan toca-campanes, com els espanyols que més ho siguin. A França, com a Espanya, hi ha cada tabalet, que deixeu-lo anar.

Una reflexió semblant ens la fem cada dia, en repassar la premsa de la nació veïna, en la que no caçarem, si volen, les errades de impremta que són el distintiu de la nostra; en la que, no obstant, s'hi couen faves a calderades, faves que diuen com ens sobra la raó per a afirmar que el ciutadà francès, aïlladament, res té que envejar a l'espanyol castic; *ètnic*, que podríem dir-ne.

Una de les darreres patxades llegides, l'hem trobada en un diari de París. Un rotatiu dels d'upa. No fos cas que anessin a pensar que és una fulla qualsevol. Es tracta d'un solt al·lusiú a Espanya. L'autor del mateix, que per lo vist és un badoc de set soles, descobreix que a desgrat de totes les asseveracions hagudes i per haver, existeix encara el Pirineu. Valenta percepció!

I saben lo que el mena a revelar aquesta nova de caràcter sensacional? Doncs, el fet de que's subjecti als francesos que entren a Espanya, a certes formalitats, de les que diu haver-se fet víctima, darrerament, al ministre de Treballs Públics. Afegeix que trobant-se el ministre a Font Romeu, tingué l'ocurrència d'arribar-se a Puigcerdà, per tal d'enterar-se de la marxa de les obres del transpirenaic. Que en disposar-se a atravesar el pont de Bourg-Madame, li exigiren els carabiners el passaport.

—Els carabiners espanyols—afegeix encara el periodista—que generalment fan l'orni, en creuar el pont un particular; que no sabem per quins set sous els assaltà l'idea de importunar a S. E.!

L'autor de l'escrit és un ignorant i un fantasiós, de la mena dels que parlavem. Solament una absència absoluta de tota discreció, a l'ensemps que un desconeixement

El sacrifici de la sang

—Quatre mil baixes, són moltes baixes, papà.
—Sí, però has de pensar que cada baixa és una puja pel paper de les mines.

profund de les nostres coses, podien portar-lo a formular semblable càrrec, contra els funcionaris d'un país amic.

Sàpiga l'oficiós periodista, que els carabiniers que sol·licitaven del ministre de Treballs Públics la presentació del passaport, ultra complir amb un deure elemental, encarnaren circumstancialment el bon sentit.

Que deixen que pel pont de Bourg-Madame hi transitin lliurement els particulars, oposant-se, en canvi, a que hi passi el ministre?

La cosa te una explicació claríssima. De ministres, dissortadament, en tenim prou i de sobres amb els nostres.

No hi ha necessitat, per tant, de col·laborar en una immigració, baldament sigui aquesta circumstancial i momentània.

Hagués sigut cosa d'exportar l'article, i hauriem vist el comportament dels carabiniers, patriotes abans que tot.

DEL DIA

- Muller, dona'm la maleta.
- Haig d'anar a Madrid.
- Què passa?
- Que les Corts tornen a obrir-se.
- ¿I per xò deixes la casa i la família, beneit?
- Sóc diputat, i la pàtria necessita el meu concurs.
- El teu concurs?... Papanates!
- No't saps cuidar de les coses propiament teves, i tractes d'arreglar les dels demés?...
- Pobra pàtria! Ja és de plànyet...
- Deixa't de divagacions: i dom lo que t'he dit; ansia.
- Buena, noi, per tu faràs, però al menos, ja que marxas, aprofita l'ocasió, i pregunta al senyor Maura si vol tenir la bondat de...
- Què? Acaba.
- D'apujar-te.
- Perquè, amb cent duros al mes —diga-li— la balles magre, i tu tens molta família i les coses van molt cares.

No sabeu com s'efectua l'obertura de les Corts? Som al Congrés, per exemple. Els diputats, tots cofois, van entrant amb molta calma per les portes del saló. Després d'un rato de broma, cada hù ocupa el seu lloc; el president pren assiento en un magnífic silló que hi ha dalt d'una tarima, dona un vistasso a l'entorn per veure si són prou número, fa sonar dos o tres cops la campaneta, y exclama: —Musics, comparses, actors, previnguts i no distreu're's: va a començar la funció!

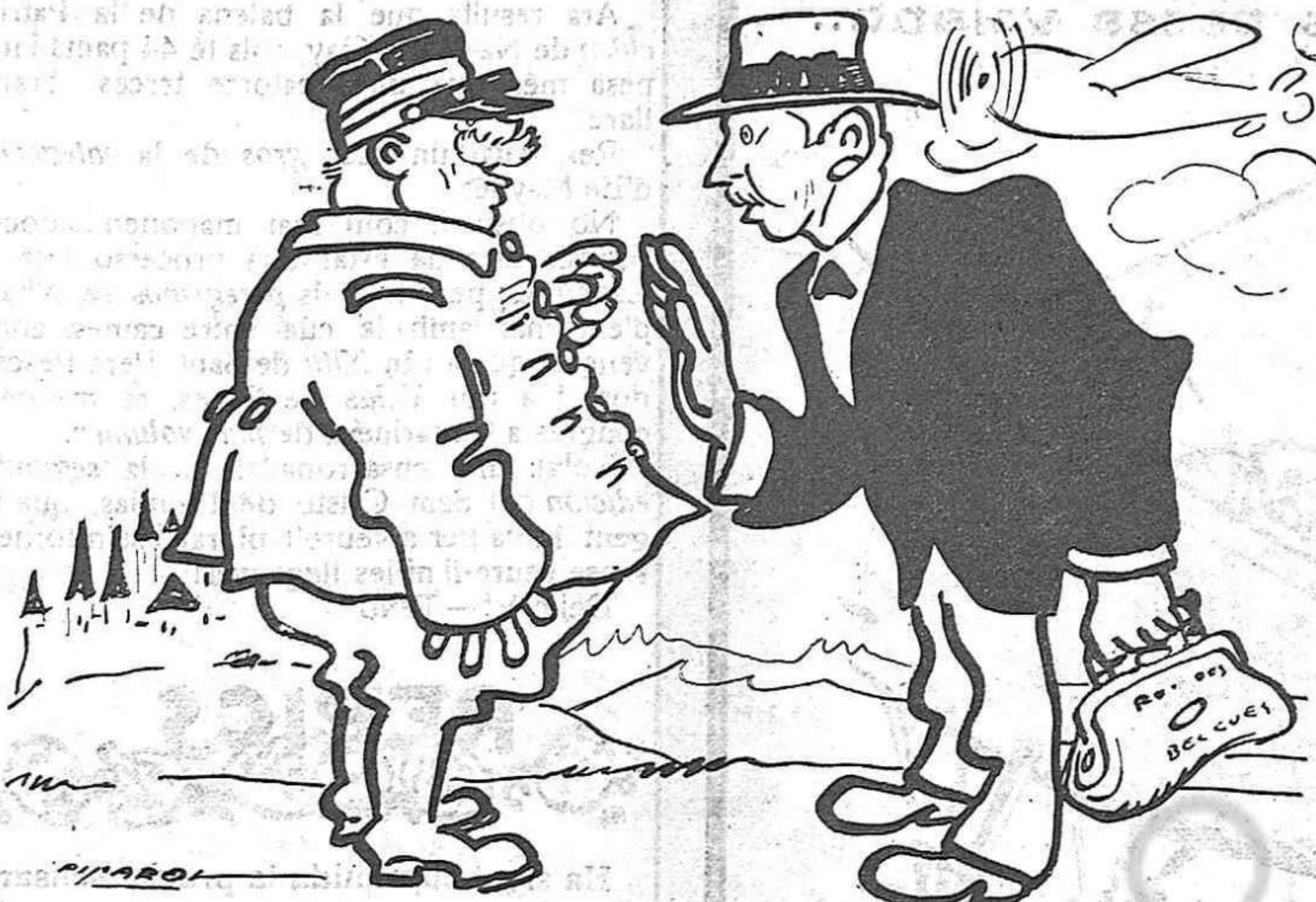
Dos diputats nous es troben i un cop s'han donat la mà, passen una breu revista als temes d'actualitat. Lo d'Àfrica els té perplexes; lo d'Hisenda els és estrany; en Foment estan *in albis*; en sociologia, igual. —Si el Govern compta amb nosaltres per orientar-se... ¡ja, ja!...— I es miren als ulls i riuen com dos benaventurats.

En Maura farà un discurs, l'Alvarez en farà dos, l'Alba tres, En Cambó quatre i En Prieto cinquanta nou. Hi haurà vuit sessions patriòtiques, catorze o quinze alborots, trenta rèpliques violentes i cinc mil interrupcions. Total: un mar de paraules, una nova decepció i un altre gep a l'esquena del pobre poble espanyol.

C. GUMÀ.

Entre l'Albert i En Joffre

- No envii a cercar llangonisses de Vic, senyor marescal.
- I això?... Per què?
- Perquè s'exposa a menjar carn de separatista.

El remei, és pitjor

Per a anar d'aquí a Melilla, o de Melilla aquí, emplea una carta, a l'hora present, sis, set, o vuit dies. Això, després de haver interessat la premsa

la major rapidesa possible per a la correspondència d'Àfrica, punt que avui fiten ansiósament milers de cors espanyols. No vui dir el temps que per a anar, o venir de Melilla, caldria a una carta, d'ésser França, Anglaterra o Alemanya, les nacions que es trobessin amb guerra amb els moros. Amb tota seguretat, bastarien unes hores per a que els soldats que allà lluiten, poguessin comunicar amb les respectives famílies; aquestes, amb els fills, germans, nebots, o lo que sigués. Nosaltres, per lo vist, no podem posar terme a la deficiència, a desgrat dels interessos sacratíssims que actualment lliguen a Espanya amb el Nord d'Àfrica.

Pensem que la cosa no té adob, en veure com el remei aplicat, en part, pel govern, serà pitjor que la mateixa malaltia. Digui-ho, sinó, la iniciativa de crear un correu aeri entre Sevilla i Larache. La mida, que podria implicar una aventatja, ha sigut objecte de tants tiquis-miquis, que pot afirmar-se que no existeix virtualment.

Ultra la limitació excessiva del servei, que no sabem la regularitat a que's subjectarà, fa creure en la ineficàcia del mateix el nombre considerable de restriccions que presideixen al seu funcionament; la complicació burocràtica a que es sotmet la correspondència; la munió de detalls que cal tenir presents per a utilitzar la nova línia.

L'articulat de l'avís o circular, amb que s'assabenta al públic de la implantació del correu aeri, és més enrevessat que la prosa d'En Rucabado. Per molta que sigui la memòria de qui el llegeixi, no hi ha manera de retenir la sèrie de apartats que condicionen la tramesa d'una carta al parent soldat, condemnat a saber de la família amb una parsimònia i un retràs que clamen al cel.

La reglamentació del correu aeri entre Sevilla i Larache, és una bella mostra de la afició que tenim els espanyols de complicar les coses més senzilles. De la propensió a amargar-nos a si mateixos l'existència, talment com si la vida sigüés un encant, o com si no tinguéssim mals de cap. Veritablement, matem l'estona en pentinar el gat, sense pensar que la ronya, la misèria física, van corsecant de dia en dia la nostra existència.

Qualsevol apel·la al correu aeri, per a transmetre una carta o un giro a Melilla! El ciutadà d'esperit simplista, poc aficionat a desxifrar els jeroglífics continguts en la literatura oficinesca, pensarà que és preferible actuar personalment de correu d'espardenya. En conseqüència, portar a peu la carta.

Lo mateix que en viatjar per ferrocarril. Troba millor, cent vegades, l'equivocar-se i incórrer, per tant, en sanció, que ficar-se al pap les advertències, que impreses damunt de llençols de paper i en caràcters invisibles, col·loquen les Companyies en els vestíbuls de les estacions.

Cercant divertiments

Els allotjats.—Cambó, Sedó, Bertrán i Musitu i «Compañia».

L'Hotel dels Gemecs. el «kaid» dels vodevils.—El palau de l'Estat Major d'Abd-el-Krim.

El jardinet de l'amor. «comèdia sentimental».—Bilbao, en quiscuna ciutat la «Federación Española» repringué ses relacions amb el «F. C. Barcelona».

Los Leones de Castilla.—Cavalcanti, Sanjurjo, Barrera, Navarro (actualment engabiats), Cabanellas i Berenguer-germans, S. en C.

La sala d'espera.—Probablement, el riu Kert.

El maniquí.—En Francisquet Cambó, perquè introduí a Catalunya, principalment a Barcelona, la moda del trajo de ministre, que actualment ja té moltíssims partidaris entre els dandys de la «Lliga».

Gigantes y cabezudos.—Els ministres que presenciaren el desastre d'Annual. ¡Mi salvador!, que diuen molts melillenses. —Abd-el-Kader.

El susto de la condesa.—El que's va emportar la dona d'un «coix» el jorn que ls moros s'apoderaren de les mines del Rif.

La canción del olvido.—«Ves-te'n, Francisquet, que qui es queda està més tranquil·let...»

Las golondrinas.—Els nostres periòdics desastres en terres africanes.

Los cadetes de la reina.—Millán d'Astray, González i Mola.

Juegos malabares.—El Krim als seus partidaris: «Espanya no té més homes que els que matàrem el Juliol. No feu cas dels que diuen que cada jorn arriben nous batallons a Melilla. Són dos de «vells» que té per a espantar-nos. Cada nit els embarca i a l'endemà els fa entrar altra vegada al port, dient que arriben de la península».

Los dulces de la boda.—Els incidents de Vic...

El pájaro azul.—El «mestre» Millán... d'Astray.

Juego de prendas.—Espanya: «Tu ets d'aquells moros que'm robes tantes vides i hisendes, eh? Ara, per a acceptar el teu «amàn», em donaràs dos fusells, cinquanta duros i un soldat presoner... gras».

Mi papá.—El ministeri d'Hisenda.

L'apuntador.—L'Escola dels homes «nacionalistes».

Mil duros... i tartaneta, antiga comèdia bi-

lingüe en quatre «actes».—Lo que costa cada mes an En Sala l'ésser diputat.

Camino adelante.—S'ha pogut llegir a qualsevol diari: «De tres cents reclutes criats a files, sols n'han comparegut cent i pico...»

Las tres cosas de Juanita.—Que no fereixin al seu soldat. Aquest, que ni tasti les «mores». Que quan torni del Marroc, per a celebrar-ho, encarregui a París una *toilette* o una criatura.

JOAN BARCELONA

Notes de fóra

Figueres.—S'ha celebrat amb gran entusiasme el festival en honor del mestre Enric Morera. Tant el concert com el banquet foren extraordinàriament concorreguts. Un notabilíssim discurs d'En Ignasi Iglesias glossant la personalitat d'En Morera fou ovacionat.

—La notícia de que el «Foment de la Sardana» de Barcelona ha iniciat l'erecció d'un monument al gloriós compositor de sardanes Pep Ventura, ha produït una grossa alegria aquí a Figueres, a on indubtablement s'organitzaran actes artístics populars per a engruixir la subscripció que s'obri.

De la percepció (1)

En tots els ordes de la vida, cercar l'absolut és, com a paradoxa, la més absoluta de les negacions. No obstant i això, tots els esforços de l'home han sigut endressats a obtenir l'absolut del Bé.

Evoquem els més grans moviments dels pobles i veurem com aquests sempre han estat guiats per l'afany de gaudir d'aquest absolut.

El dogmatisme religiós, perdut en la fosca, al no poguer separar el Bé del Mal, imaginà un Bé il·lusori. L'absolut, trencant les lleis naturals, corcà l'obra de llurs propis creadors.

D'aquesta consciència instintiva, que com una segona consciència del nostre jo posseim tots, ens indueix a seguir el camí que segueixen nostres avant-passats. Avui, com ahir, l'home segueix perseguint l'absolut Bé.

Anul·lats els dogmatismes que—diguem—fins fa poc havien imperat, ha vingut a substituir-los el dogmatisme que suposa el Socialisme—dogmàtic—. Així com el Cristianisme volia elevar els homes fins el suprem Bé, encarnat en la figura mitològica de Déu, el Socialisme doctrinari vol elevar-los an aquest mateix Bé sintetitzat en la inconcreció Justícia, sens fixar-se—creiem—en que la Justícia és el producte de la màxima perfecció de l'Intel·lecte.

Sens parar esment en si la Justícia és o no inconcreció, donem per sentat que és possible arribar a ella amb ço que, automàticament, quedarà acceptat un altre absolut: la igualtat en la perfecció humana.

La perfecció del ser humà és producte del desenrotllo de la percepció nrviosa. Una més potent percepció, equivaldrà a una més enorme recepció d'impressions ço que farà més sensitiu a l'individu i per tal més disposat a elevar-se.

Apart del fet biològic, al qual està supeditada aquesta percepció, no cal negar l'influència que dessorbe d'ella pot exercir la classe d'ambient que a la vegada l'individu estigui sotmés.

L'Intel·lecte—l'aspecte orgànic de l'Intel·lecte—com qualsevol orgue del nostre cos, necessita exercitar-se per a adquirir la màxima potència. Posat en el lliure exercici, la poca potencialitat ens dirà d'una feblesa, mai d'una amputació com és ara més de les vegades. Aquests dos mancaments de percepció nrviosa poden anomenar-se natural i antinatural. El segon d'aquests dos aspectes imposa un retràs en el regne del Bé absolut; el primer l'impossibilització de que regni aquest.

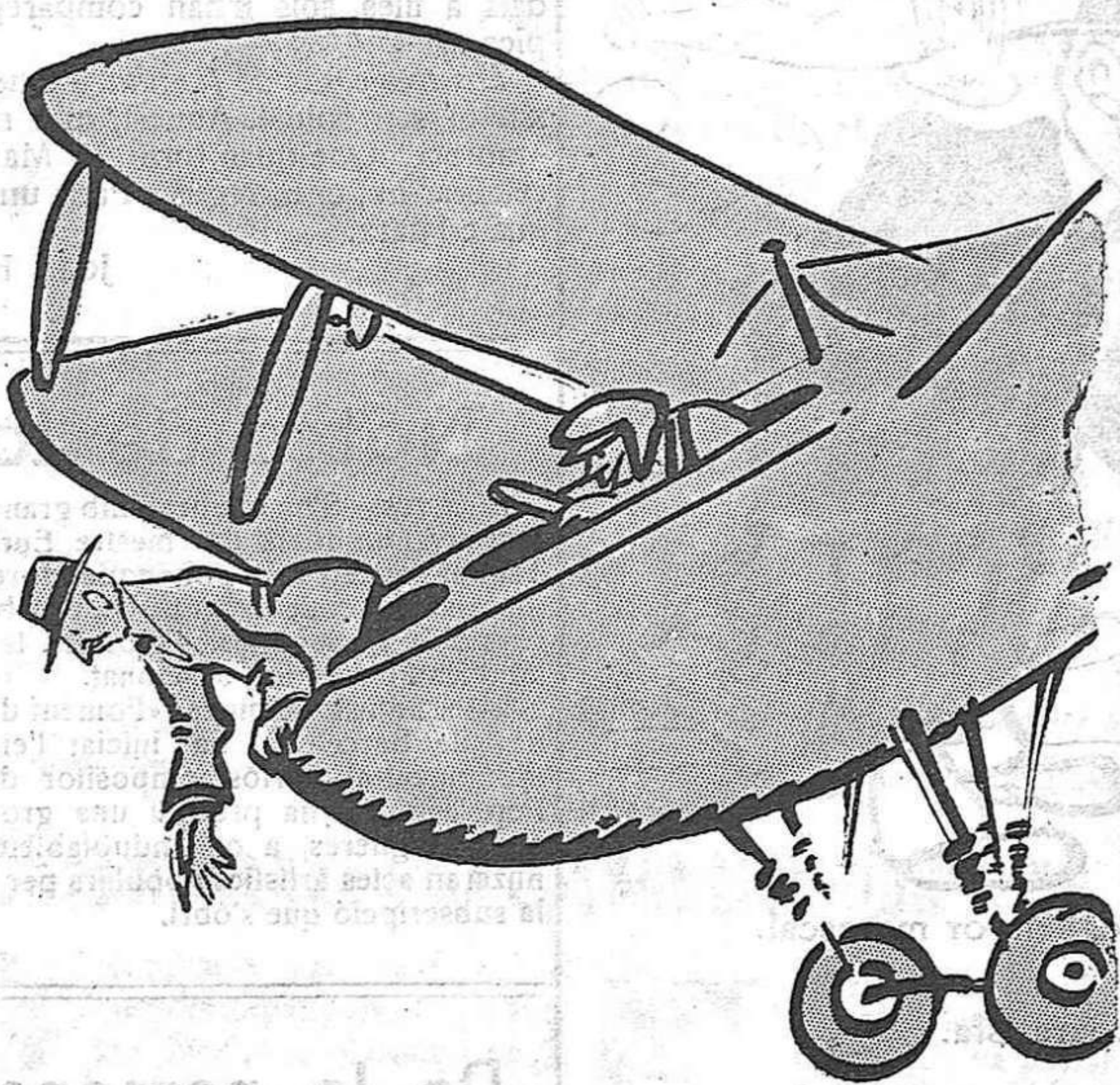
Això, que s'ha de tindre en compte davant d'una idea absoluta, té tan gran importància, que fins en la més estricta relativitat en la sociologia, no podem deixar d'estar-hi supeditats.

Doncs, la sensibilitat de l'individu, per

(1) Vegi's LA CAMPANA DE GRACIA del dia 15 d'octubre de 1921.

El rei dels belgues passa volant...

—Baixi, home, baixi!
—Tu, puja aquí dalt... i balla!

més gran que sigui està sempre supeditada a la psicologia pròpia del conjunt a que pertany.
Qui per nosaltres és Mestre diu: «L'obra de la civilització, és fer que arribin a valguer més aquells que avui valen menys».
Nosaltres afegim: La Medicina Social forçosament an el positivisme que significa la diferenciació que deixem assenyada. Encaminem la nostra tasca a que l'estructura íntima del nostre sistema nerviós adquireixi el màxim valor, però, no oblidar que si hi ha sers que estan—diguem—a l'infantesa de aquesta valor, fóra esforç mal esmerçat volguer de cop i volta transportar-los a l'edat viril. Val més donàls-hi una bona educació.
L'educació dels d'avui, serà l'educació dels de demà.
Aquest és un del aspectes de ço que nosaltres creiem positiu dins de la ciència social.
Existeixen altres aspectes que cal anar estudiant.—MIQUEL D'ARNAU

La balena (?) de Cadaqués

L'ajudant de Marina de Cadaqués és un entusiasta correlligionari nostre: que li agrada fer brometa!
Va telegrafiar que s'havia trobat una balena de 45 metres, que pesava 300 quintars o siguin 12 tonelades!
I el noi d'En Noire Pont, el popular conservaire de la xamosa vileta empordanesa, li va mancar temps per a telegrafiar a son pare des de Barcelona, que posés en una lata monumental de sardines al kolossal cetáceo i en fes present als regidors del nostre imponderable Municipi.
Excel·lent idea! Encara que nosaltres creiem que ni amb semblant monstre marí haurien acabat la gana els del «Chupen» i els del «Mamen», que els diu l'Urrecha.

Emperò, sempre viene el tio Paco con la rebaja.
Ara resulta que la balena de la Pàtria chica de Na Maria Gay, sols té 44 pams i no pesa més que unes catorze terces, tirant llarc.
Res, total un peix gros de la categoria d'En Maynés.
No obstant, com mai manquen badoocs, aquests dies ha estat una processó feta a Cadaqués; però tots els peregrinos se n'han d'entornar amb la cúa entre cames, convençuts que a cân Xitu de Sant Pere Pescador, i a cân Viñas de Roses, es mengen congres a la marinera de más volumen.
Total: una ensarronada! I... la segunda edición del Sant Cristo de Limpías, que la gent hi va per a veure'l plorar i se'n tornen sense veure-li ni les llegendes!
Deliciós! — TENU

Ha sigut suprimida la prèvia censura per a la premsa.
Ens en alegrem per la part que'ns toca.
Ara podrem dir, clar i català, un gratat de cosetes que tenim al pap. Punta al llàpici, i la ploma a ca'l esmolet, com si es tractés d'un filabarquí.
I a qui li piqui, que s'ho rasqui.
El batlle de Barcelona senyor Martínez Domingo ha regressat de Suïssa.
Segur que quan s'adongui de la calor que encara patim, se n'hi voldrà entornar ràpidament.
Però ell rai, que no s'espanti.
Trobarà l'Ajuntament fet una nevera, que «me rio yo de los glaciars del Montblanc».
Hi ha tanta frescura en aquella casa!
Llegim que el sanyó Sala de Terrassa acaba de fer «respectables» donacions de diners—cos-

ten tan poc de guanyar a costa dels altres— a les entitats catòliques d'aquella comarca.
Això és el remordiment que li punxa el llombrigo.
Ha fet, políticament, tantes malifetes, que ara sols pensa en posar l'anímet a la bugada pel mitjà dels quartos.
Però és inútil: En Pere Botero ja'l té a la llista dels clients.
Tot allò de Vic, segons els informes oficials, no va tenir la més mínima importància.
Dijolo Blas, punto redondo.
Realment devia ésser encara poca cosa, per quan se desprèn del següent diàleg collit al vol a l'estació del Nord.
—Què hay por Vich?
—Nada..., longanizas!...

D'una crònica guerrera:
«El ministro señor La Cierva trae impresiones muy agradables de la guerra.»
En la mateixa crònica, deu línies més avall:
«El señor La Cierva ha declarado que en Africa faltan muchas cosas para combatir y retener lo conquistado.»
Vaia uns impressions més agradables, com hi ha Déu!

Vintis mil dotzenes d'ous acaparats i en estat de podridura ha fet destruir en un sol dia el nostre governador.
Tan mateix devien ésser ben dolents, aqueixos ous, que'ls inutilitzessin així.
Amb la falta que ara fan!...

Ha mort l'ex rei de Baviera, Lluís III.
Feina pel dimoni!
Perquè aquest se'n va de dret a a les calderes

Després d'una llarga i penosa malaltia ha mort el conegut polític Josep A. Mir i Miró.
Actualment era regidor del nostre Ajuntament, i venia figurant en la política republicana des de l'any 1885.
En Mir i Miró era un bon advocat i un hàbil polemista.
Descansi en pau.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, calle del Olm, número 8

A cavall de l'ós

—Per ara s'hi va molt bé.